

Derfor antager eder hverandre, ligesom og Kristus har antaget sig os. Rom. 15, 7.
(Jndsendt.)

Ovenstaaende Formaning er nærmest givet i Aaledning en forskjellig Mening inden Menigheden i Rom med Hensyn til Kjød og Dage. Menigheden bestod af Jødekristne og Hedningekristne; de første var opdragne i Jagttagelse af Ceremonilovens Bestemmelse angaaende Kjød og Dage. Det, som de saa at sige var vofsedede op med, havde de Bamselighed for at give slip paa, efter at de var blevne kristne; om det ikke var Tilfælde med alle, saa dog med mange iblandt dem. De led under en strøbelig Erkendelse med Hensyn til Ceremonilovens Gyldighed efter Kristi Død; derfor holdt de paa dens Bestemmelser og praktiserede dem. Andre kristne, som var komne til en bedre Erkendelse af Friheden i Kristus, gjorde ikke den Forskel, som de i Troen svage gjorde; men det blev ikke blot med den forskjellige Mening hos Menighedens Lemmer, men der opkom et spendt Forhold mellem dem. De i Erkendelsen stærke saa ned paa de i Erkendelsen svage istedetfor at have Medynk med dem og hjælpe dem tilrette med sagtnodig Undervisning. De i Erkendelse strøbelige, og som ikke turde bruge sin kristelige Frihed, dømt de andre at være løse i sin Kristendom, være lige glade med, hvad de gjorde, dømt dem som Lovens Overtrædere og Foragtere af Guds Ordning.

Apostelen saa, at det spændte Forhold var saare farligt for Menigheden; derfor underviser han i vor Læst ikke blot om det rette Forhold, de skulde indtage til hverandre i den Tid, som var opstaaet, men ogsaa om det rette Menighedsforhold iblandt dem i Almindelighed; men hans Undervisning er ikke blot en for Menigheden i Rom, men for enhver

kristen Menighed. Og hvor vel anvendelig er ikke Undervisningen paa enhver saadan, tyi Strøbeligheder af forskjellig Slags kommer tilsyne, og Erfaringen godtgjør rigeligen, hvad det kan inden en Menighed lede til, at den Kjærlighed, den Overbærenhed, den Langmodighed, den Mildhed, den Sagtnodighed, som skal være kristnes Kjendemerke, mangler.

„Antager eder hverandre,“ siger Apostelen; her giver han den kristne Menighed at betænke, hvor nær dens Lemmer hører sammen som saadanne. Han skriver til Menigheden i Rom, og hans Ord har Anvendelse paa enhver kristen Menighed: „Vi ere mange et Legeme i Kristus, men hver for sig ere vi hverandres Lemmer,“ hvorved ikke blot disses nære Forhold til Kristus, men ogsaa deres indbyrdes nære Forhold angives.

Den kristne Menighed udgjør en Familie; ligesom i en Lænke hvert Led hører ndie sammen, saaledes ogsaa hvert Lem i en Familie, hvad enten denne er stor eller liden. Ligesom det vilde være Uforstand af en Fader eller Moder at mene eller sige, at, fordi de ikke er Søn eller Datter, derfor hører de ikke til Familien, og af en Søn eller Datter at mene eller sige, at, fordi de ikke er Fader eller Moder, derfor hører de ikke til Familien, og ligesom Foden, dersom den vilde sige: „Fordi jeg ikke er Haand, derfor hører jeg ikke til Legemet,“ alligevel hører til det, og Dret, om det vilde sige: „Fordi jeg ikke er Die, derfor hører jeg ikke til Legemet,“ alligevel hører til det (1 Kor. 12), saaledes vilde det ogsaa være Uforstand af et Menighedslem at mene eller sige, at det som saadant staar ganske alene for sig og har intet med de andre Lemmer at gjøre.

Ligesom Legemets Lemmer er satte for at tjene hverandre, saaledes ogsaa Menighedens Lemmer; disses nære Forbindelse og indbyrdes tjeneude Forhold viser Apostelen ved at op-

stille det menneskelige Legeme med dets Lemmer og deres indbyrdes Forhold som et Billede paa, hvorledes Forholdet skal være i det Legeme, i den Familie, som hedder Menigheden. Apostelens Formaning stiller altsaa Menighedens Lemmer i et gjenfærdigt Forpligtelsesforhold til hverandre; det er ikke enkelte af dem, som tilpligtes noget, medens andre fritages; der gives ikke Rettigheder til nogle, som nægtes andre; alle stilles lige, derfor har ingen Ret til at undskyldte sig eller mene sig befriet for at tage Apostelens Formaning til Hjerte. Dette er ogsaa klart af Apostelens Begrundelse af Formaning: „Ligesom og Kristus har antaget sig os.“ Kristus har antaget sig os alle med den samme Kjærlighed, den samme Frelse, det samme Kald, den samme gode Vilje ligeoverfor os alle, at vi skal blive salige.

Hvorfor er det saa vigtigt, hvorfor saa gavnligt, at der hos Menighedens Lemmer er den rette Forstaaelse af deres indbyrdes nære Forhold, hvorfor saa vigtigt og gavnligt, at de antager eller betragter hverandre som Brødre og Søstre i Kristus? Fordi deraf ved Guds Hjælp vil resultere, at de stilles istand til at efterkomme Apostelens Formaning om at antage sig hverandre. Er et Lem i Familien sygt, har da ikke det Jndskyldelse paa de andre, som hører til Familien? Maar benægtet sig ikke da Sandheden af Apostelens Ord: „Maar et Lem lider, saa lider alle Lemmerne med?“ Dersom en Ulykke rammer det ene Lem, føler ikke ogsaa de andre Lemmer sig berørt deraf? Kjærligheden til et lidende Menighedslem vilde inden Menigheden mere aabenbare sig, saaledes som den rette Menighedsbevidsthed var almindelig og levende. Et personligt ukjærligt Forhold mellem Lem og Lem vilde lettere rettes paa, end det mangen Gang lader sig gjøre. Hvad siger vel Abraham til Loth: „Sjære, lad der ikke være Trætte mel-

lem mig og mellem dig og mellem mine Hyrder og mellem dine Hyrder, thi vi ere Mænd, som ere Brødre.“

Kristus har antaget sig vor Nød og gjør det fremdeles; han antager sig al vor Nød og fremstilles for Menighedens Lemmer til Efterfølgelse. Der er Nødstilstande hos hverandre, de er anviste til at antage sig, saavel de timelige som de aandelige. Forsømmelse heraf tør vi vel sige, finder mest Sted, hvor det gjælder aandelig Nød. Viser et Lem sig forsømmelig med Hensyn til den offentlige Gudstjeneste, mon det da er almindeligt, at det af en Broder eller Søster bliver paa mindet om det syndige heri? Mon ikke i de fleste Tilfælde Forsømmelsen gaar hen upaatalt? En Broder eller Søster kan have forsynet sig i en anden Henseende, mon det i de fleste Tilfælde ikke gaar saa, at der stter en Tilfælde af Frelserens Formaning: „Maar din Broder synder mod dig, da gik hen og irettesæt ham mellem dig og ham alene.“ Gaar det ikke i de fleste Tilfælde gjerne saa, at man giver efter for den gamle Adam, der kvier sig for en saadan Forretning? Har et Lem begaaet et dybt Fald, gaar det ofte saa, at andre Lemmer, istedetfor at føle Medlidenshed med den faldne og Sorg over dets Synd, fyldest af Avilje, ja Foragt? Broderens eller Søsterens Synd kan være, hvad den være vil, gaar det ikke ofte saa, at istedetfor at hjælpe den faldne tilrette i Sagtnodigheds Aand, saa stter Tilrettevisningen i Hidsigheds og Vredes Aand? Dette er ikke at antage sig sin Mendkristens aandelige Nød paa en kristelig Maade.

Der gives Menighedslemmer, som vel viser Nidkjærlighed ligeoverfor andres Synd, men hvis Nidkjærlighed ikke er af det rette Slags. „Enhver af os være sin Næste til Behag til hans Bedste, til Opbyggelse,“ skriver Apostelen; han siger ogsaa: „Noget søge sit eget, men enhver den andens Bedste.“ Antager du dig altsaa din Næ-

stes aandelige Nød, saa kom ihu For- maalet, som er hans Bedste, hans Opbyggelse; men dette kan du ikke fremme, dersom din Nidkjærlighed ikke lader sig lede af Guds Ord, saa at du gaar efter dets Forstrift. Har du end Met til at betragte din dybt faldne Broder eller Søster som en Skamplet paa Menigheden, saa vilde din Nid- kjærlighed være aldeles utildig, dersom du mente, den onde burde uden videre bortstjæffes fra Menigheden, ude- lukkes fra den og Guds Ords Negler om, hvorledes du skal antage dig din feilende Næste, sættes ganske tilside. Utildig Nidkjærlighed vilde det ogsaa være af dig, om du, istedetfor at hen- vende dig til den feilende og tale til ham om Synden, viste dig ivrig i at tale om den til andre og for dem at beklage dig over den, men seigt traf dig tilbage, dersom det kom til nogen offentlig Formaning fra Menighedens Side.

Der gives ogsaa de Menigheds- lemmer, der paa samme Tid, som de finde det i sin Orden, at den feilende tilrettevises og formanet, dog mener, den Forretning tilhører ikke nærmest dem, men Menighedens Prest eller foruden ham, saadanne Menigheds- lemmer, der er vundne frem til en større Erkjendelse og har godt for at snakke. Kan nok være, at en anden er dygtigere end du og har bedre for at snakke end du, men om nu Synden er begaaet mod din Person, eller du ale- ne ved om den, er da ikke du den nærmeste til at antage dig den feilen- de? Desuden kom ihu, at Gud maa give Velsignelse, men du har at plante, og om du synes, du kan ikke gjøre det saaledes, som du gjerne vilde, saa gjør det intet til Sagen.

Der gives de Menighedslemmer, som synes, der gjøres for meget Væ- sen af Næstens Feil, naar denne gjøres til Gjenstand for Kirketugt, ifær, naar denne faar en offentlig Karakter; det viser en slap Erkjændelse med Hen- syn til Synden. Fordi den er et al- mindeligt onde, fordi enhver er ndsat for at overvåres af den, saa bør man efter sammes Mening ikke røre saa meget ved den, ikke tage det saa nøie. Man kan ikke vente, at Folk med saa- dan Anstuelse antager sig den feilende Næste med Tilrettevisning og Forma- ning. Svaret, som Husbonden, der havde faaet god Sæd i sin Ager, gav Tjenerne, som spurgte, om de ikke skulde gaa hen og luge Klitten bort: „Lader dem begge vokse til sammen

indtil Høsten,“ berettiger ingen til at mene, at der intet skal gjøres med det ukrud, som kommer tilsyne inden Menigheden; forholde sig uvijsom lige overfor det vilde ikke være at ej- terkomme Apostelens Formaning: „Antager eder hverandre.“

Dersom den broderlige Formaning ret trivedes inden Menigheden, dre- ves i den rette Aand, saa vilde det være til stor Velsignelse; mange Skrø- beligheder vilde undgaaes, mange lettere læges, Menighedens indre Vækst befordres. Dersom Bevidsthe- den om det aandelige Slægtskab mel- lem Menighedens Lemmer, og som med et Ord kan betegnes som et Bar- nesforhold til Gud, var almindelig og levende, saa vilde deres Stilling som saadanne være bedre, end den ofte er; der vilde være et bedre Samarbejde, end der ofte er, i at fremme, haad der skal tjene til Menighedens Bedste og dens Trivsel, en større Enighed i det- te Stykke, end der ofte er, en større Villighed, end der ofte er, til at bringe dette eller hint Offer, som er nød- vendigt, og som man er istand til at yde, en almindeligere og større Glæ- de i at kunne være med at arbejde til Menighedens Bedste, og frem for alt mere og inderligere Bøn om Guds Velsignelse til hvert Arbejde, der har Menighedens Vel for Dø.

(„Jødrem.“)

Hedningemisjonsfesten.

Paa en større Bondegaard, ikke langt fra Byen Osnavrük i Dylland, tjente for en Del Aar siden en ung Gut paa en 17 eller 18 Aar. Skjönt hans Hjerstak ikke netop hørte til dem, som særlig interesserede sig for Guds Ni- ge, var de dog imod det ugudelige Liv, som denne Gut førte. Bonden havde vist for længe siden stilt sig ved Guttens, dersom det ikke havde været for Slegtstafets Skyld; Hans var nemlig en Brodersøn af Bonden, og Faderen var død.

Men Hans blev værre og værre. Liv og Strid med de andre Tjenerne, Eder og Forbandelser, Mishandling af Hestene, Løgn og Utrofast — ja, det gik for sig omtrent hver dag.

Det gaar jo saa med Synden, at bliver den ikke stanjet, griber den me- re og mere om sig og tager stadig til. Guttens hele Udvikling var kommen i issev Gjænge, og selv den gode, rette Hælselkæp, som hans Farbroder jevn- lig forsøgte at „rette“ paa ham med,

gjorde dog ikke de trogede Veie lige.

En Dag var Bondens bedste Hest bleven syg, hvorfor han sendte Hans afsted til Byen efter Dyrlægen.

„Dg nu skynder du dig, Hans,“ sag- de Bonden, „ellers skal jeg have med dig at gjøre.“

Ja, Hans skyndte sig afsted. Det var tidlig paa Morgenen, Duggen hænger paa hvert Græsstraa, men Solen varmer allerede godt. Men jo nærmere han kommer Byen, desto mere Liv og Møre bliver der paa Veien. En hel Mængde Menneſter, gaaende og kjørende, skal til Byen. Den ene store Vogn efter den anden, fuld af glade, festlig klædte Menneſter, som synger i den tidlige Morgenstund, drager forbi Hans. Samtidig begyn- der Kirkeklokkerne fra Byen at lyde, og det er, som siger de: „Kom til mig! Kom til mig!“

„Men hvad skal alle disse her?“ spør- ger Hans forundret. „Hvad er der paafærde i Osnavrük idag?“

„Ved du ikke det,“ lød Svaret, „det er jo Hedningemisjonsfest!“

Hedningemisjonsfest! Det Ord gjor- de et dybt Indtryk paa Hans' Hjerter. Han havde rigtignok ikke stort Kjend- skab til, hvad Mission var, men om „Hedninger“ havde han i disse Dage netop hørt meget. En af hans Med- tjenerne havde nemlig været paa Mar- kedet i Byen, og da han kom hjem, havde han saa meget at fortælle om alt det rare, han havde seet, om Line- danjere, vilde Dyr og Kunstberidere. Men det rareste af alt var nogle Hed- ninger, som blev vist frem. Det var vilde, halvblodige Menneſter, som havde en glinsende sort Hud og hvide Vine. De havde Pile og Buer, og de spiste levende Høns, som de fortæ- rede i Tilskuernes Paasyn med Fjær og Indvolde — ja, Guttens havde ikke kunnet beskrive, hvor morsomt det var at se disse Hedninger!

Dg nu skulde det netop hælde sig, at der skulde være en saadan Hednin- geseft igjen idag. Nei, hvor mor- somt! Saa skulde da han ogsaa saa se saadanne! Hans skyndte sig afsted for i en Hast at saa sit Crende udret- tet og saa komme bort for at se paa disse sorte Hedninger, som spiste le- vende Høns. Na, hvor det skulde blive morsomt!

Han udretter sit Crende, men hvor skal han saa gaa hen for at finde Hed- ningerne? Han spørger en af dem, han træffer, og faar Svaret: „Følg med Strømmen!“

Ja, Hans fulgte med, og til hans Forbauselse førte Strømmen ham ind i en Kirke, og snart sad han der midt i den tatte Skare.

Orgeliet bruser udover det store Kir- kerum, og Sangen toner, men Hans sidder og ser sig omkring. Hvad skal dette blive?

Endelig forstummer Sangen og Or- gelet. „Men kan dette blive Hednin- geseft da?“ tænkte han, rejste sig op og strakte Hals i den Retning, hvorhen alles Bine vendte sig. Det var jo bare en Prest, han saa! Han var nok „fort“, men det var da ikke nogen Hedning.

Det var den bekjendte Prest Weibe- zan, der skulde tale. Dg han talte ogsaa med glødende Tunge. Hans maatte jo sidde der, men snart blev ogsaa han optaget af Prestens Ord om end paa en anden Maade, end han havde tænkt det.

Han fik nok høre om Hedningerne og deres Glendighed, men det, Pre- sten fildrede, var jo hans egen Glen- dighed. Det begyndte at røre sig un- derlige Følelser i Hans' Hjerter. Han havde husket at se vilde Hedninger, og han fik da i ethvert Fald se een vilde Hedning, nemlig sig selv.

Prædikenen sluttede, men som en- hver rei Prædiken først begynder, naar den ender, saaledes gif det og- saa her.

„Du er den vilde Hedning“, lød det i Hans' Jindre. Han havde aldrig kjendt noget saadant. Men de vilde Hedninger kan blive frelst, havde Presten sagt. „Kristus annammer Syndere“.

Folk gif ud af Kirken, og Bøsserne fyldtes med Gaver; men den stakkels Hans havde intet at give, og dog gav han den største Gave, et Menneſke kan give; han gav Gud sit Hjerter. Der steg op i ham den fulde Beslut- ning om at blive et andet Menneſte, om det kunde gaa an.

Paa Veien hjemover samtalede han med adskillige troende Menneſter, og de Folk, han før havde gjort Nar af, holdt han sig nu gjerne til og lyttede med tørstig Sjæl efter at høre noget, der kunde give Liv og Lyse.

Fra den Dag var Hans forandret. Han gif nok hver Dag til sit Arbejde som ellers, og dog helt anderledes. Han blev en tro, slikt Tjener, som gjorde sin Pligt og endda lidt til. Han fik kjøbt sig et Testamente, og han, der før ikke vilde tage i en Bog,

blev nu en „Låser“. Mod de andre Tjenere var han snild og hjælpsom, og Hestene fik ogsaa sin gode Nødt. Naar han kom ind fra Arbejde, havde han før bare slængt sig paa en Bänk og kommet med daarligt Snak; men nu er han en stille Mand, der kan faa Tid tilovers baade til at læse for sig selv og hjælpe andre.

Smisser skjönte Bonden, hvad der var skeet. Han likte ikke „Låserne“; men han var dog glad over den Forandring, der var foregaaet med Hans. Hvordan det end var med hans Hjerteliv, Bonden skjönte, han havde faaet en tro Tjener og en flink og ivrig Arbejder. Han var derfor meget tilfreds med Forandringen, afkurat som der er tusender af Menneſker, som er tilfredse med Frugten af Kristendommen, naar de bare maa være fri fra Kristendommen selv.

Saaledes gik et Mars Tid, og Hans holdt fast paa sin Frelser; men hans Medtjenere gjorde ofte Nar af ham, skjönt de dog maatte erkende, at Hans var meget bedre end de selv.

Dette forstod Bonden ogsaa, og en Dag, han havde havt mange Uregretter af sine Folk, sagde han: „Næste Uge er der atter Hedingemissionsfest i Osnabrück, did rejser vi alle sammen. Kan I andre, ja jeg ogsaa, blive som han der (han pegte paa Hans), da vil det blive godt. Og du, Hans, skal fra nu af have dobbelt saa stor Løn som før.“

Og saa gik det. Bonden kjönte til Missionsfesten og tog med sig sine Tjenere. Hvordan det nu gik de andre, kan ikke netop siges, men Bonden selv blev saa greben, at ogsaa han gav Gud sit Hjerte. Vi forstaar jo, at der allerede i længere Tid havde gjæret i hans Indre, siden han vilde til Missionsfesten; men da blev det Alvor, og siden den Dag blev hans Bogn ofte spændt for, naar der var Missionsfest et eller andet Sted i Omegnen. Og til dagligt Brug boede Kristi Ord rigelig i hans Hus.

Korjet.

Ludvig den tolvte havde, før han blev Konge i Frankrige, mange Fiender, som altid sögte at stride mod ham.

Da han nu var bleven Konge, gjorde han en Fortegnelse over dem og satte et Kors ved hvert Navn. Hans Fiender fik höre om dette, blev han-

ge og beredte sig til at flygte fra Niaget i sidste Hast. Men Kongen lod dem kalde til sig og forstyrede dem om sin Tilgivelse. „Vær ved godt Mod, Venner,“ sagde han; „thi alene derfor har jeg sat et Kors ved eders Navne, at jeg stedse kan mindes Kristi Kors og den Bön, som han fra dette opsendte for sine fiender, da han raabte: „Fader, forlad dem; thi de ved ikke, hvad de gjør!“

Om nogen stulde bnste en Del extra Nummere af No. 27-28 af „Herald“, kan de faaes ved Henvendelse til H. G. Sare, Parkland, Wash.

Gaa til Hirsch,

Den gamle erfarne Apotheker fra Norge med eders Doktors Recepter samt for norske Familie Mediciner af alle slags — saasom HOFMANSDRAABER, NAFTADRAABER, RIGABALSOM etc.

Apothekeren er altid villig til at give Raad om ønskes.

Post-Ordres expederes pr. om gaaende.

Adresse:

Hirsch Pharmacy Co.,
1435 1ste Ave. Hj. Pike St.,
SEATTLE. Wash.

Visell & Ekberg

äldste bogfirma i nordvesten.

Stort udvalg af

Norske Böger, Bibler, Salmeböger, Husbogstiller, Skoleböger, nye norske Ordböger, Fortällingsböger, m. m.

Daabs- og Vielsesattester.

Wholesale Rates to Dealers, Ministers, Sundayschools and Libraries.

Billetter sälges med alle förste klasses Linier til og fra Europa. „Drafts“ og „Money-orders“ til alle steder i Norge

Visell & Ekbeg

1808 Pacific Ave Tacoma, Wash-

Seattle.

Immanuel's lutheriske kirke af den norske synode, hjörnet af Olive St. og Minor Avenue, Lake Union car.

Gudsstjeneste hver söndag förmiddag kl. 11 og aften kl. 8.

H. A. Stub, pastor.

1619 Minor Ave. Tel.: main 7783

Pacific Distrikts Prestes.

Alberg, D. G., Parkland, Wash.
Bläckan, J.,
box 175, Rockford, Wash.
Borup, P.,
Cor. A og Pratt Sts., Eureka, Cal.
Bjerke, N. D., 19. og Donovan Sts.,
Bellingham, Wash.
Christensen, M. A.,
125 State St., Ballard, Wash.
Carlson, P. N. M.,
693-26. St., W. Oakland, Cal.
Dale, J. D.,
Silvana, Wash.
Eger, Olaf,
933 E. 27. St., Los Angeles, Cal.
Foss, L. G.,
2930 Lombard Ave., Everett, Wash.
Grönsberg, D., 2428 Howard St.,
San Francisco, Cal.
Hagoes, D., 425 E. 10. St.,
Tel.: Scott 2095, Portland, Ore.
Hustvedt, S. B.,
927-34. St., Oakland, Cal.
Harstad, B.,
Tel.: State 64, Parkland, Wash.
Helliſon, D. C.,
Genesee, Idaho.
Holden, D. M.,
W. 6-3. Ave., Spokane, Wash.
Johansen, J., 204 I. St., Fresno, Cal.
Larson, W. A.,
Livermore, Cal.
Neste, Theo. P.,
3005 Lombard St., Everett, Wash.
Ordal, D. J., 1016 Gladstone St.,
Tel.: Red 711, Bellingham, Wash.
Pedersen, N.,
Santa Barbara, Cal.
Preus, Ove J. S., 1701 So. J. St.,
Tel.: Black 8542, Tacoma, Wash.
Skatteböl, D.,
Fern Hill, Wash.
Stub, H. A.,
1619 Minor Ave., Seattle, Wash.
Sörenson, H. W.,
417-29. St., Astoria, Ore.
Stensrud, G. M.,
344-18. St., San Francisco, Cal.
Tjernagel, H. M.,
Stanwood, Wash.
White, M. D.,
Silverton, Ore.
Xavier, R. P.,
Parkland, Wash.

Luth. rsl Pilgrim-Hus

No. 8 State St., New York.

Nærmeste Hus ved det nye BankingsHed for Emigranter, Barge Office.

Kristeligt Herberg for Indvandrere og andre Reisende.

Pastor E. Petersen, Emigrantmisſionær, træffes i Pilgrim-Hus og naar Emigranterne dt med Raad og Daad.

Folk, som kommer fra Vesten, kjöber med Bell Line Street car lige til Døren

Send Pacific Herald en ny abonnent. Bare 50c for et helt aar.

Dr. Louis S. Schreuder

norsk Läge og Kirurg.

Kontor: 10-12 Form., 2-4 Eft. 7-8 Aften

kontor:

219 PIKE ST., nær 2nd AVENUE SEATTLE, WASH.

PHONES: MAIN 4498, 7285

DRS. ROBERTS, DOERRER AND BLODGETT

Dentists

1156 Pacific Avenue, Tacoma, Wash

Tel. James 1716

BILLIGT FARM

LAND

For ophlysning skriv til

BARBO & HALVORSON, SUMAS, WASH.

UNIVERSITY MEAT MARKET

A. A. FANGSRUD, Prop.

Dealer in all kinds of

Fresh and Salt Meats
PARKLAND, WASH.

STUDENT-

SUPPLIES

OF

All Kinds

Vaughan & Morrill
Company

926 Pacific Ave.

TACOMA, - - WASH.

Lien's Pharmacy

Skandinaviske Apothek.

Ole B. Lien. Harry B. Selvig.

DRUGS, CHEMICALS,

TOILET ARTICLES,

Recepter expederes hurtigt.

Tel. James 141. 1102 Tacoma Ave

Sam Crow
House
Furnishing
Company.

Complet udvalg af

Möbler, ovne og croeckerv.

225-27-29 RIVER-SIDE AVE,
SPOKANE WASH.

Telephone Main 2484

„Pacific Herald.“

et kristeligt ugeblad, a religious weekly, udgivet af prestekonferensen for Pacific distrikt af den norske synode ved en komite.

Entered at the post-office at Parkland, Wash., as second-class matter.

Alt vedrørende redaktionen indsendes til pastor O. J. Erdal, Bellingham, Wash.

Alle nyheder, bekendtgørelser og notiser indsendes til pastor Ove J. H. Preus, 1701 So. J St., Tacoma, Wash.

Alt vedrørende dette blads forretning besørages af pastor H. M. Tjernagel.

Breve adreserede „Pacific Herald“, Stanwood, Wash., vil naa ham.

Bladet koster

for aaret.....50 cts
halvaaret.....25 cts
til Norge.....75 cts

Adresse: Stanwood, Washington.

Med dette Nummer udkommer „Herald“ i lidt forandret Stillelse end hidtil. Det er nemlig besluttet, at Herald for Fremtiden skal benytte den ældre Skrivemaade, fordi den er mere fælles for baade Danster og Norster. Herald har saa mange læsere blandt vore danske Brødre, at det vilde være os en Glæde at benytte den Skrivemaade, som er fælles for dem og os.

Verdslighed.

Naar vi taler om „verdslighed“, saa tænker de fleste straks, at dermed menes bare Dans, Drik, Teater, Kortspil og maaste Tobak. Men, hvilket overfladigt Syn! Nei, „Verdsligheden“ eller „Verdensligheden“ stikker nok meget dybere. Det er sandt, at disse Ting kan føre og har ført Menneſter bort fra Gud, dels ved Overdrivelse, dels ved Tingens eget verdslige Væsen og alt, hvad der følger med i letfjindig Omgang, Omgivelse og Sindets Vortvenden fra „det ene fornødne“, saa at der ikke er Tvil om, at den, hvis Sind fængsles deraf, lever et „verdsligt“ Liv eller, om de selv mener sig ikke at synde derved, dog kan komme til at lede unge eller ubejæstede eller uklare Hjertier i Fjælske.

Men mangen en, som forkaster disse Nydelser for sin egen Del og forvømmer dem hos andre, mener sig derved i farsifst Selvbeundren at

have forjaget „Verden“, medens kanſte „Verden“ raser derinde i Dømmehyge, Gjerrighed, Forfængelighed og Nydelseshyge af anden Art. En døende Kvinde udtalte med stort Selvbehag til Sjælesørgeren: „Jeg har aldrig som anden Ungdom gaaet til Dans eller slikt noget“, hvad hun mente omtrent maatte oversloddiggjøre al Tale om Omvendelsens Nødvendighed for hende; medens Sandheden var, at hun var saa gjerrig, at hun aldrig havde midt sig nogen Glæde og forargede sig over, at nogen „brugte Penge“ til saadant. Saaledes kan vi stirre os blind paa Skjæven i Næstens Die og glemme Bjælken i vorte get.

Sagen er nemlig den, at „Verdslighed“ ikke mere end „Kristelighed“ bestaar i visse ydre Handlinger, hvad enten disse er i og for sig syndige eller tilladelige, og vi ser, at de, som tror saa, disputerer haarsint om, hvad er tilladeligt og ikke tilladeligt. Baade „Verdslighed“ og „Kristelighed“ er en Sindets Tilstand, en Hjertets Hovedretning. „Verdslig er du, dersom dit Hjerte er saa optaget af eller indtaget i „denne Verdens“ Gjerning og Glæder, at du glemmer „det ene fornødne“ eller ialfald „betjener dig om mange Ting“.

Hvad er nu Tilstanden i Hjerte, Hjem og Kirke? Vi kan se saa mørkt paa Forholdet, at vi taber Troen paa Gud, og vi kan se saa lyst paa det, at vi taber Frygten for Djævelen, som „gaar omkring søgende, hvem han kan opsluge“.

Fjndlertid maa vi se Stillingen ind i Dinene; at dække over Tilstanden er det farligste af alt. Skal Lågen kunne operere et dybt Saar, maa han gjøre et dybt Snit. Det nytter ikke at raabe „Fred og ingen Fare“; medens tusinder af vore Menigheders unge Folk daglig drages ned i „Verdslighedens“ Malstrøm og forsvinder i Syndens dyb.

„Stikker eder ikke lige med Verden“, er Guds Befaling!

Truer Menigheden.

Men se, hvorledes Menighedslivet ofte ligner det verdslige Foreningsliv. Klubber, Foreninger, Fester og Underholdninger, hvori Kirken (ofte mishykket) prøver at efterligne Verdens Maade at drage Folk paa. Hvor har ikke den lutherſke Kirke tabt megen Ungdom, fordi de har det „morsommere“ i andre Kirker. Hvor

ofte faar ikke Presten det Svar, naar han vil sætte Grænser for „Moro“ i Kirken, at „i de andre Kirker faar vi Lov til det“. Den „kirkelige Ungdom“ er bleven ligesaa forlystelseshyg som den verdslige Ungdom i mange Tilfælde, saa at de ikke gaar i Kirke for at høre Ordet, men for at „underholdes“. Menighedens ældre Lemmer er ligesaa paaholdne som Verden ofte, naar der skal ydes til noget; nei „saa istand Basarer, Fester, Moro, saa kommer Pengene“.

Dnsdag aften holdes Opbyggelse eller Bibellæsning eller Samtalemøde, da kommer de samme saa, trofaste.

Torsdag serveres Kaffe og en Smaapige oplæser noget, da er Kirken for liden for Forsamlingen ofte.

Man er for træt til at gaa i Kirken Søndag Aften og Hverdagsaftener; men man har Kræfter til at gaa til Selskaber og Underholdninger, som er langt mere trætende, varer meget længere og gjør en mere eller mindre usikkert til næste Morgens Gjerning.

Søndagsstolen.

Børnene sætter „verdslig“ Kundskab langt over den religiøse. Forældrene lader dem forstaa, at det er meget mere om at gjøre at komme frem i det timelige end at lære Guds Ord og Vilje at kjende. Forældrene anstrænger sig til det yderste for at Barnet skal være punktlig i Fremmøden og flittig i Lekselåringen for Hverdagsstolen; medens børnene kommer til Søndagsstolen hveranden Søndag ofte, og da har de enten ikke rede paa, hvor Leksen staar, eller de har ikke haft Tid til at lære den, fordi de „havde saa meget at lære til Hverdagsstolen“. Det forjærdelige her er ikke saa meget det, saa galt det end er, at Barnet ikke har lært den ene lekse; men at Barnet hjemme — i Menighedsstolen endog — lærer den lekse, at „verdslig“ Kundskab er vigtigere end religiøs Kundskab, at komme frem i Verden er vigtigere end at vokse i Naaden.

Hjemmets Tilstand.

Falmdelighed staar nemlig Hjemmets Tilstand som Baggrund eller Undergrund for Menighedens Tilstand. Vare se, hvor meget mere Sorg der er over legemlig Nød, Sygdom og Død i Familien end over aandelig Nød, Synd og Død. Bli- ver et Barn forkjølet, giver man sig ikke ro et Dieblik, før man har faaet Bøgt med Sygdommen, hvilket jo er

ret, thi ogsaa Legemet er en Guds Gave; men merker man Synd eller aandelig Ueggyldighed og Ulyst til Gudstjenesten hos Barnet, da bliver det saa ofte betragtet som mindre farligt. De unge oplæres til eller advares ialfald sjelden imod Pynteshyge, Forlystelseshyge og Forfængelighed, medmindre da det gaar Pengepungen for nær. Forældrene giver Børnene det Indtryk, at det er bedre at have hundrede Daler i Banken end en Fader i Himlen. Ordet „Husandagt“ vækker Tanken paa „gamle Dage“; thi det er ikke paa Mode nu, at Fader sætter sig ned med Bibelen i Familiefreden og en liden Stund prøver at samle den om ham, som skulde være hele Livets midtpunkt. Hvor ofte gaar det ikke saa, at man dyrker Gud fra halv elleve til tolv Søndag Formiddag og Verden resten af Ugen. Eller se paa Forretningstilværelse! Er det altid dit Maaal at tjene Gud med din Gjerning og dit Guds? Eller er Pengene blevet den aktopslugende Interesſe for dig? Er „ret og skjæl“ dig mere om at gjøre end at blive hurtig rig?

Mange vil sige: „Det var et mørkt Billede“, og deri har de ret; men er det mørkere end Virkeligheden? Der er mange Undtagelser, der er tusinder, som helt lever for Gud, som har „forjaget denne Verden“, som har „forladt alt og fulgt Kristus“; men mange, at saa alt for mange er endnu lankede til Verden.

Et Billede, som den, der har seet det, neppe glemmer, fremstiller en ung Mand, som Kristus staar og vinker ad, og i den unges Blik læses Længsel efter Kristus; men han kan ikke gaa til ham. Hvorfor? Jo det er det, som Billedet saa klart viser. Han holder i Haanden sin Forretningsbog, hans ene Fod træder paa „Loven“, den anden er lanket til en stor Globus (Verden).

Belegner ikke dette manges Sjæletilstand? Lad dig nu ikke ndie med blot at beklage denne Tilstand; men „prøv dig selv“, om ikke du har noget af „Verdslighedens“ Mand. At beklage „Verdens Væsen“ og de kristnes „Verdslighed“ er en god Begyndelse; men Kampen mod det onde maa altid begynde i vort eget Hjerte; og glem fremfor alt ikke, at det gjør ingen Forskjel, om en Jernkætting eller et Silkebaand knytter dig til Verden, du kan dog ikke løfte Sjælen opad, ligesaa vist som det er ligegyldigt, om

et Skib har kastet ti Trosser løst, der-
som blot en holder det til Bryggen,
jaa maa den ene kastes eller kappes,
for Skibet kan gaa fra Land og be-
gynde Rejsen til Maalets Havn.

Advarsel til Forældrene.

Når er det Forældrene, vi gjerne
ville advare. De smaaas Dine ser op
til dig. Er Forældrene halvheartede i
Religionen, vil Børnene snart blive
helheartede i „Verden“. Hvilket stort
Ansvar, hvilken herlig Anledning!

En Fader gik i dyb Sne til Drikke-
kneipen. Snart staar hans lille Gut
ved Siden, og Faderen spørger i For-
bauselse: „Hvorledes kom du hid i
den dybe Sne?“ Gutten svarede: „Jeg
fulgte i dine Fodspor, Fader!“ Gaa
derfor, kjære Forældre, kun der, hvor
I kan sige til de smaa, hvis udbødelige
Sjæle er givet eder til Veiledning:
„Følg mig!“

Hold dig da, kjære Læser, for din
egen Skyld, for Næstens Skyld, for
Kirkenes Skyld, for Guds Skyld borte
ikke bare fra aabenbar Synd, men
fra alt, som er dig eller andre til Fa-
re, som verdsliggjør Sindet, som ud-
driver det himmelske Sind af Sjælen,
som bringer Skam over Guds Navn,
Kirke eller Børn.

Det opnaaes ikke ved at hånge med
Hovedet og komme med „gudelige
talemaader“, ikke ved Dømmen over
andre, ikke ved Uudstyldning med, at
„andre“ gjør det, ikke ved at sty Li-
bets Pligter. Gremterne drog ud i
Orkenen fra „Verden“, men fandt, at
den værste Del af „Verden“, sit onde
Hjerte, tog de med! Nei, der skal an-
det til: Betänk Jaren! Vår ikke for
sikler paa dig selv! Betänk, at du fät-
ter Hjertesfred og Salighed paa Spil
for Dieblittets Tilfredsstillelse! Tänk
paa Eksemplets Magt! Träng dig
närmere til Gud! Spörög ikke, hvor
langt du kan gaa ind i „Verden“ uden
at komme bort fra Gud; men hvor
meget af „Verden“ du bär „forjage“
for at komme Gud närmere! Sög
först Guds Mige og Velbehag! Be-
tänk Jesu Lidelse paa Jorden og de
Saliges Glæde i Himlen! Fölg Man-
dens mindste Vink i Ordet og Sam-
vittigheden! Brug slittig Ord, Nad-
ver og Bön! Sät ingen Lid til dig
jenn, men al Tillid til Gud! Vend
forhogt Blicket bort fra alt i dig og
om dig — opad! „Er I da opreiste
med Kristus, jaa fög det, som er oven-
til, hvor Kristus sidder hos Guds
höire Haand“.

Kjäre Gud! Led du os ved din Hel-
ligaand gjennem en farlig Verden,
tag du os tillidigt til dig i Himlen for
Jesu Kristi Skyld. Amen!

„Min Själ, hvo vilde våre begjær-
lig efter det, man ved, dig ikkun kan
besväre og hindre fra din Salighed?
I Verdens Öre prange, som kan jaa
snart forgaa. Forbandet lusen Gan-
ge den äre kaldes maa, som styrter
ned i Pine og Skjändsel Själ og Krop;
vil du til Öre trine, jaa fög til Him-
len op!“ (Kirkeb.)

Evangeliets er en Guds Kraft til Saliggjorelse. Rom. 1, 16.

For en Tid siden holdt en Dame et
Foredrag for en stor Forsamling i en
By i England. I sit Foredrag, som
delvis var rettet mod Kristendommen,
sagde hun, at Evangeliet eller Lären
om Frelsen i Jesus Kristus blot var
en Fabel.

En af Tilhörerne, en Arbejder,
spurgte Damen, om det var ham til-
ladt at gjöre hende et Spörögsmal.
Da dette blev ham tilladt, sagde han:

„For 30 Aar siden var jeg en For-
bandelse for denne Stad. Enhver,
der havde nogen Agtelse for sig selv,
gik ud af min Vej. Jeg forsögte
iblandt at forbedre mig selv, men det
gik ikke. Jeg var ikke sjelden i Poli-
tiets Händer, var flere Gange blevet
straffet, men intet syntes at hjælp.
Afholdsvennerne forsögte med mig
flere Gange og fik mig til at understri-
ve Afholdslöftet; men jeg bröd det li-
gesaa ofte. De jagde tilflut: „Det
hjener til intet at arbejde med
ham.“ Jeg blev fört i Fängsel,
og Fangevogteren forsögte at lede
mig paa bedre Vej, men til ingen
nytte. Jeg blev värre og värre.

De siger, at Evangeliet er en Fabel;
men efter at jeg selv havde forsöggt, ef-
ter at Politiet havde forsöggt, Afholds-
vennerne, Fängsel- og Fangevogte-
re forjävdes havde forsöggt at forbe-
dre mig, herte jeg Evangeliet og lod
Jesus tage mig under sin Behand-
ling. Han rötte mit Hjerte og gjorde
mig til et nyt Mennefte. Nu er jeg
Medlem af en kristen Forsamling, Le-
der for Söndagsstole, m. m.; mit
Spörögsmal er nu: Hvoraf kommer
det, at Evangeliet er sterkere end alt
andet tillsammans?“

Foredragsholderen forblev taus.
„Nei,“ udbröd han, „man siqe, hvad
man siqe vil, men Evangeliet er en
Guds Kraft til Saliggjorelse for hver
den, som tror.“

Vort arbejdsfelt.

Tacoma.

Luther College Musikkorps og Stu-
denterkor fra Decorah, Iowa, holder
Konjert i Tacoma Torsdag Aften den
16de August. Miss Loe er Soloisten,
Prof. Sperati, som bekendt er Diri-
genten, har jaaet indövet henved 100
Nummere, som der altsaa er at välge
iblandt. Det er förste Gang vort
gamle Luther College paa denne
Maade jaaar vise sit Arbejde paa Ky-
sten. De 43 unge Mänd, som er Med-
lemmer af Korpsen, reiser ikke for at
hjene Penge, men meget mere for at
se vor herlige Kyst. Lad os se til at
det i allefald ikke skal koste dem noget
og gjöre vort til at vi kan jaa rigtig
mange af dem ud her, naar de har
fuldendt sit Kursus ved Skolen.

Religionsstolen begyndte Mandag
den 16de ds. i Kirkens Skolelokale.
25 Börn er indskrevne. Miss Louise
Anderson fra Parkland er Lærerinde.
Maatte Gud velsigne ogsaa denne lille
Besträbelse for at efterkomme Befal-
ingen, „röggt mine Lam.“

Söndagsstolefejsten vil iaar holdes
paa Washon Isl., Söndag den 5te
August. Man tager Str. „Burton“
eller „Washon“ fra „Flyer“ Dock og
gaar af ved Burton. 25 Cts „round
trip“. Enhver medbringer sin egen
Lunch. Forhaabentlig kan mange af
vore venner fra Nabomenighederne
jaa föolge. Gudstjenesten holdes kl.
11 i det frie.

Pastor Stub fra Seattle prädikede i
Vor Frelseres Kirke og i Syd Tacoma
Söndag den 8de Juli. Past. Preis
var samme Dag paa Comano Den og
deltog i Kirkeindvielsen dersteds.

Kvindeforeningen mödte Torsdag
den 12te Juli hos Mrs. T. K. Skov.
Pastor Holden fra Spokane var til-
stede og talte „Herald“s Sag. Fire
nye Subskribenter meldte sig. Ved
samme Möde var ogsaa flere af vore
gode Venner fra Puyalup tilstede.
Näfte Möde holdes hos Mrs. J. W.
Anson, Sj. af 21de og So. „K“.

Pastor R. Pedersen og Hustru fra
Santa Barbara, Cal., og Pastor Olaf
Eger fra Los Angeles, Cal., besögte
Tacoma paa Hjemreisen fra Konje-
rensen i Bellingham. Den sidste holdt

ogjaa Prädiken baade i Tacoma og
Parkland.

Silvana.

Pastor Dale holder sin Aftedsprä-
diken i Arlington den 29de Juli og i
Silvana den 5te August.

Konfirmation holdes i Arlington
näste Söndag.

Kvindeforeningen mödte hos Mrs.
Thore Viken Torsdag Eftermiddag
den 26de dennes.

Ballard.

Paa sin nys afholdte Fests tjente
Kvindeforeningen \$80.00.

Kvindeforeningen mödte Torsdag
den 5te Juli hos et af de äldste Med-
lemmer, Mrs. Gurine Gilbert. Hun
bor nu paa sit Landsted et godt Stykke
ud fra Byen, men ikke længere end at
hejdes Venner i Foreningen fandt
frem.

Bellingham.

Past. Borge er ankommen og holdt
sin Tilträdellesprädiken den 15de Ju-
li, 5te Söndag efter Trefoldighed, i
Zions Menighed, Bellingham, Wash.
De efterfölgende Söndage vil han
holde sin Tilträdellesprädiken i de
8 övrige menigheder i past. Ordals
vidstrakte Kald.

I denne Forbindelse hidfättes fra
„Kirketidende“ fölgende Oplysninger
angaaende Past. Borges Ordination
og Livsförelse.

Ordination.

Söndag den 17de Juni ordineredes
i Glenwood Kirke, Iowa, Kandidat
Olaf Borge til det hellige Prädikeem-
bede. Ordinandens Levnetslöv lä-
stes af hans Fader, Past. M. D. Bor-
ge, og Ordinationen forrettedes efter
Fuldmagt af Pacific Distriktets For-
mand af Past. Th. Nilsson, som talte
over Ap. Gj. 26, 16—18. De övrige
Prester, som deltog i den hellige
Handling med Läsning af Guds Ord,
Förbön og Haandspaaläggelse, var
Stedets Prest, Past. Scarvie, samt
Profesorerne Dr. Laur. Larsen og
M. K. Bleken. Den sidste holdt Skrif-
telale og forvaltede Nadveren, hvori
Ordinandens Forældre og Eftende
jaaveljom ikke jaa af Menigheden
deltog. Offer optoges efter Menighe-
dens önske til Ordinandens, som jaa

långe har havt sit Hjem og er konfirmeret i dens midte. Gud sætte ham da til megen Velsignelse!

Hans af ham selv forfattede Levnetsløb lød saaledes:

Olaf Borge er født den 6te Juni 1882 i Mankato, Minn., af Forældrene Michael Borge og Hustru Magot, født Fosmark. Han blev døbt af sin Fader den 11te Juni. I 1884 kom han med sine Forældre til Brookings Co., S. D., og i 1888 til Glenwood Menighed ved Decorah, Iowa. Her blev han konfirmeret af sin Fader den 31te Mai 1896. Samme Høst kom han til Luther-College og var der uden Afbrydelse, indtil han graduerede i 1903. De følgende 3 Aar studerede han Teologi ved Luther-Seminar i Hamline, Minn. Ved den fra 18de Mai til 5te Juni 1906 afholdte Afgangseksamen blev han funden dygtig til at overtage det hellige Prædikeembede. Han har antaget Kald som Past. D. J. Ordals Hjelpeprest i Whatcom Co., Wash., og British Columbia, Canada. Han er sig ikke bevisst at have brugt noget af Gud forbudt Middel for at komme i Embedet.

Naar han idag fremstiller sig til Ordination, er det med dyb Erkjendelse af egen Uværdighed og Mangel paa Dygtighed til at overtage det vanskelige og ansvarfulde Embede; men i Tillid til al Naadens Gud, som har kaldt ham, modtager han Kaldet til at blive en Evangeliets Fortjender med Forvisning om, at Gud som alene kan dygtiggjøre ham, ogsaa vil „selv berede, styrke, bekræfte og grundfæste“ ham. Han erindrer med inderlig Taknemmelighed sine kjære Forældre for den kristelige Opdragelse i Hjemmet og for de mange og store Opofferelser, de har maattet gjøre for ham gennem skoleaarene. Gud lønne dem derfor. Dernæst mindes han sine Lærere ved Luther-College og Luther-Seminar for deres Undervisning og Vejledning. Men mest takker han den gode Gud for al den Naade og Velsignelse, han har ladet ham erfare. Han beder om denne Menigheds og alle kristnes Forbøn, at han maa faa Kraft til at prædike Sandheden efter Guds Ord og den lutheriske Kirkes Symboler og altid føre et Liv værdigt en Herrens Tjener, til Guds Ære og dyrefjæle Sjæles Frelse.

Søndag den 8de Juli var en Hvi-

lidsdag for flere Menigheder i Past. D. J. Ordals Kald, idet der ikke var mindre end fire Gjestepredikener. Past. J. Johansen prædikede i Immanuel's Menighed, Lawrence; Past. B. Borup prædikede i Zions Menighed, Bellingham paa Formiddag, og Past. S. B. Hustvedt om aftenen (i det engelske sprog); Past. J. Blåttan prædikede i Immanuel's Menighed, Custer; Stedets Prest prædikede samme Dag i Brownsville, B. C.

Luther College Band og Kor Konjert, under Ledelse af Prof. Carlo A. Sperati, er nu paa Veien til Vestkysten.

Omkring 50 Konjertter skal holdes paa Veien. Her er Reiseruten fra Spokane og vestover:

Spokane, Tirsdag den 7de Aug.; Everett, Torsdag den 9de Aug.; Silvana, Fredag den 10de Aug.; Stanwood, Lørdag den 11te Aug.; Bellingham, Mandag den 13de Aug.; Seattle, Tirsdag den 14de Aug.; Parkland, Onsdag den 15de Aug.; Tacoma, Torsdag den 16de Aug.; Portland, Fredag den 17de Aug.; Astoria, Lørdag til Mandag, 18—20de Aug.; Silverton, Onsdag den 22de Aug.; Portland, —; Tacoma, Sangerfest, 25—27de Aug.

Kirkeindvielse paa Camano-øen, Wash.

Det var Søndagen den 8de Juli — en klar Solstinsdag og henrivende, som en Puget Sound Sommerdag kan være det. En let Vind blæste fra Havet indover de frodige Marker og Granstoven. Dette Landskab vakte tillige Mindre om gamle Mor Norge: høie Bjeld høit og her, nogle af dem havde Snehåten paa og grønne Bakker og Aaser, beklædt med høie Graner, hævede sig op ruddt omkring, hvor man end vendte Blik.

Norske Folk var tidlig paa færd i den lille By Stanwood idag — Pastor H. M. Tjernagels Menighed paa Camano, en liden Ø i Puget Sound straks udenfor Stanwood, skulde faa sin Kirke indviet. Ved 10-Tiden om Formiddagen kunde man se det ene Kjøretøi efter det andet fylde med festklædte Menneſter fra Byen og nærliggende Menigheder færges over det smale Stræde, som stiller Den fra Fastlandet, og rulle henad den af høie Graner indesluttede Landevei.

Nede i en rummelig Dal ved en Bugt paa Dens østlige Side staar Kirken. Dens Klokke sendte sine klare

Toner ud over Landtabet og kaldte baade gammel og ung til Guds Hus. Glade høitidsstemte Ansigter fyldte Kirken lidt efter lidt. Men hvor smagsfuldt var ikke alt herinde! Det, som især tiltrak sig Opmerksomheden, var Altertavlen. Den var lidt af et Kunstværk. Der var brugt forskellige Slags Træ af de finere Slags Ved. Alle Udskæringer var gjorte med Haand og udførte med stor Dygtighed. I en Niche i Altertavlen staar en stor Statue, som forestiller Frelseren, der med udbredte Hænder kalder til sig alle, som arbejder og er besværede og trænger til Hvile. Menigheden havde ikke kjøbt hverken Altertavle eller den næsten ligesaa smagsfulde Prædikestol, thi det havde den lille Flok paa omtrent et Dusin Familier ikke Raad til, da den allerede havde havt store Udbyrde med at faa sit Guds-hus bygget; nei, nogle af Menighedens egne Folk havde selv arbejdet disse! En Hr. Larsen var Kunstneren, og andre hjalp til med Kniv, Høvel, Sag og Malerkøft saa godt, de formaade. Man fik uvilkaarlig det Indtryk, at Menigheden havde strævet haardt og ihærdigt med at reise sin Guds Alter, og de havde ijsandhed løst i Flok. Jagen til Jaareklæder havde under et eller andet Paastud faaet trængt sig ind for at opspitte og ødelægge eller hindre Menighedens Fremgang ogsaa i det Ydre. Herren havde holdt sin stærke Haand over den og lagt sin Velsignelse til Arbejdet. Derfor kunde den nu idag med Tak til Gud for No og Fred samles for at høre Frelsens Budskab i sit eget Hus.

Da Guds-tjenesten begyndte, var baade Kirken og det tilstødende Skoleværelse fyldte med Tilhørere. Otte Prester deltog i Guds-tjenesten; foruden Pacific Distrikts Formand og Stedets Prest var Pastorerne Preus, Hagoes, Dale, Næste, Hellecksen og Eger tilstede. Pastor Ove Preus fra Tacoma holdt Provostetalen over den 100te Salme. Han opfordrede Menigheden til at takke Herren, som hidtil havde holdt sin Haand over den og velsignet den saaledes, at den idag kunde samles under eget Tag. Pastor L. C. Fos, Distrikts Formand, holdt Indvielsestalen over den 122de Salme. Paa Grundlag af de oplæste Ord fremholdt han, at Heeren i dette Hus vilde forkynde Fredsbudskabet. Det var ikke den Fred, Verden havde at give, men Jesu Kristi Fred. Han

dvælte ogsaa ved ham, som er Frelsens Ophav, og hvem, der er et Frelsens Barn. Et Offer, stort \$75, blev optaget, hvoraf Halvdelen blev givet den indre Mission.

Efter Guds-tjenesten samlede den store Tilhørerstare, ca. 5 a 600 Menneſter, i Lunden lige overfor Kirken, hvor Menighedens Kvinder havde dækket Bord til alle tilstedeværende.

Før Forsamlingen drog hver til sit, samlede man atter i Kirken for at lytte til en Prædiken i det engelske Sprog ved Pastor Eger fra Los Angeles, Cal. — —.

San Francisco, Cal.

Til „Pacific Herald!“

Pinse-dag var en Høitidsdag for vor engelske Menighed i San Francisco, idet 20 (tyve) unge Menneſter fremskillede sig til Konfirmation.

De konfirmeredes Navne er: Emil Henry Kraul, Julia Caroline Tellefsen, Lily Marie Schmidt, Floyd Allan Cushing, Angelo Zacharias Jørgensen, Iweitmo, William Christian Hansen, Anna Marguerite Hansen, Louisa Bertha Schmitzer, Magdalena Margrethe Elisabeth Krull, Frieda Marie Toft, Nelson Valentine Toft, Charles Abraham Springer, William Anthony Springer, Harry Mervin Smith, Martin Thompson Schmidt, Ruth Petersen, Minnie Mary Rasmussen, Freda Mary Rasmussen, Ethel Elisabeth Vollier, Howard Emil Beneleit.

Vor engelske Mission paa dette Sted indbefatter Folk af dansk, norsk, svensk og tysk Herkomst. Af de konfirmerede var der af dansk Herkomst 10, af tysk 6, af norsk 2 og af svensk 2.

En af Pigerne, Ruth Petersen, blev ogsaa døbt paa sin Konfirmationsdag.

Dagen oprandt med overhængende mørke Skyer, og Regnen begyndte at strømme ned fra den tidligste Morgen og holdt paa hele Dagen; men alligevel kom der en meget stor Forsamling. Folk herude er som Regel rædde for at faa nogle regndraaber paa sig, men den Dag kom de alligevel. Konfirmationen var noget dragende ved sig. Da ser man Folk i Kirken, som ellers ikke ofte kommer. Den næst følgende Søndag deltog de konfirmerede i sin første Altergang. Maatte disse vore kjære Bønder forblive tro! Dertil forlene du dem Naade, Herre Jesus!

Det er Skik hos os her i San Francisco altid at konfirmere paa Palmeføndag. Denne Gang var det vort Ønske at afvige fra Regelen, da vor nye Kirke var saapas langt paa vei til at være færdig, at vi haabede at kunne flytte ind i Underetagen til Paaiste. Straks efter Paaiste altsaa kunde Konfirmationen afholdes i det nye Lokale, og saaledes blev det bestemt; men vi bestemmer, Gud styrer Udsaldet. — Det tog os lang tid til at finde igjen de spredte Medlemmer af Konfirmationsklassen. Nogle havde flyttet ud paa Landet, andre til Dal-land, Berkeley, Richmond eller andre Steder rundt San Francisco Bay. En af Gutterne havde faaet frie Pas-sage til Alaska og reiste did sammen med en Slægtning. Han vil konfir-meres næste Mar. Men da vi tilsidst fandt hverandre igjen, blev alt vel. Vi indrettede os som i gamle Dage, da jeg gik til Konfirmation for Past. Bergh, min Fædre, salig henvovede Sjælesørger. Branden af Byen gjorde en Stans i alt, ogsaa i Skolerne. Vi kunde saaledes benytte hele Da-gen til Undervisningen. Børnene tog med sig lidt Miste og mødte i Kirkens Basement.

Hvad Menighedsarbeidet forresten angaar, er alt efter Omstændighederne vel. Hidtil har det fornemmelig bestaaet i at finde hverandre igjen. Dog Kirkebesøget har været noksaa godt. Omend mange af de kjendte Ansigter savnes i Forsamlingerne, sees saa mange nye. I år de sidste Søn-dage har Kirkebesøget været godt; men værst er det med Søndagsstolen. Vi havde en stor Søndagsstole, men den er forsvunden, kun 8, 10, 15 børn. Dog sidste Søndag havde vi det stør-ste Antal siden Ulykken; der var da til-stede 25 Børn. Det er at haabe, at mange vil komme tilsyne, naar Høsten kommer og Skolen begynder.

Ja, det var et tungt slag for vor Menighed. Nu vilde vor nye Kirke være færdig, om alt havde gaaet efter Beregningen. Og vi havde det glade Haab at kunne indvie Kirken til Hø-sten — engang i August — og dertil nden al anden Gæld end paa Pipe-orgelet, som var bestilt af et Firma her i Byen, og som Kvindeforeningen havde paataget sig at betale i fire Terminer. Alt var ordnet med Orge-let; det skulde koste \$1600. Kontrak-ten skulde underskrives den 18de April, den Dag da Jordisfælvet kom. Vor

Kvindeforening har disse sidste 6 Mar lagt fra 5 til 6 hundre Dollars i Ban-ken til Byggefondet aarlig. Vi an-saa det altsaa som en god „business proposition“ at lade Kvindeforenin-gen paatage sig at udrede \$400 aar-lig, indtil Orgelet var betalt; men det blev anderledes. Nu faar vi vente en tid med den fest.

Om Gud vil, flytter jeg med Familie om en Maanedes Tid ind i Kirkens Ba-sement. Menigheden har besluttet at istandsætte de tre Værelser i Undereta-gen, Konfirmantværelset, „Ladies Par-lor“, og Kjøkkenet samt Sakristiet i selve Kirken, som ligger just over Kjøkkenet, og som forbindes med disse tre Værelser ved en trappe. Desfor-uden skal der ovenpaa Sakristiet dan-nes et nyt Værelse, 12 x 14 og 9 Fod høit. Opgangen til dette Værelse skal lægges fra Sakristiet. Saaledes faar vi fem Værelser. Midlertidig kommer vi altsaa til at bo der og vor Adresse bliver 2222 Howard Street.

Hvad Byen forresten angaar, kan der siges, at der er Virksomhed paa alle Kanter. Overalt reiser sig „tem-porary“ shacks. The whole burnt dis-strict presents a variegated scene of brickpiles, twisted beams, lumber shanties and galvanized iron huts. Det er et interessant saavel som et sørgeligt Skue. Tusinder og atter tu-sinder flyttede ud, men nu strømmer de tilbage. Fra først af blev Fillmore Street i det udbrændte Strøg Hoved-forretningsgaden, og det var en Myl-der der som forhen paa Market Street, Hovedgaden før Jlden, og endnu holder Folkestimelen sig paa Fill-more St. Dog i de sidste Dage be-gynder man at krybe tilbage til Mar-ket Street. Smaa „shacks“ bygges midt i Ruinerne. Tanken er altsaa den at drive Forretningen i disse „temporary“ shacks, medens de per-manente Bygninger opføres paa Ud-siden; men saadant Kaos! Man kan aldrig forestille sig, hvorledes det ser ud; det maa sees. At Byen kommer til at reise sig, derom er der ikke to Meninger. Den bliver solidere, stjern-ere, større og bedre end nogensinde før. Og det er at haabe, og derom beder vi, at det ikke blot vil blive en ydre Glans. Herrens Haand hviler tungt over San Francisco. En Men-skelse var nødvendig. Maatte det ikke komme til at vise sig, at det var for-gjæves!

E. W. Stensrud.

Fra Tjernet og Nær.

Pacific Kystens nordste Sangerfor-bund holder sin aarlige Sangerfest i Tacoma den 25de til 27de August. Blandt det store Fællesskors mange Sange findes ogsaa Lindemanns dei-lige Korale: „Kirken, den er et gam-melt Hus.“

Luther College Musikkor fra Deco-rah, Ia., under Prof. Carlo A. Spe-ratis Ledelse, bør saa en storartet Modtagelse paa Pacific Kysten. De kommer fra vor ældste nordste Skole her i Landet — en Skole, som har gi-vet ogsaa denne Kyst mange veludru-stede Mænd i forskjellige Livsstillinger. De er desuden bekendte for at være den bedste „college concert band“ i De Forenede Stater. Miss Emma Loe, vel kjendt her paa Kysten, ledsa-ger dem som Soloist. Om Prof. Speratis Dygtighed som Dirigent er det nok at sige for dem, som ikke alle-rede kjender ham, at han er engage-ret til at lede det store Fællesskor ved Sangerfesten i Tacoma.

Hellige Betragtninger

af Johan Gerhard. „Se til at saa fat i denne verdensberømte lille andagtsbog, og læs den flittig for dig selv og for dit hus.“

212 sider.
Indbunden = = = \$0.50
3 halv Morocco og guldsnit \$1.25

Populær Symbolik

af Martin Synther. Lutherst vei viser til prædelse af de forskjellige Kirker og religiøse Samfund.

380 sider.
Godt indbunden = = \$1.25

Lutheran Publ. House
 Decorah, Iowa.

“PACIFIC HEROLD”

er fyldt med.
GODT LÆSESTOF,

ikke med avertissementer. Det koster penge at fylde et blad med

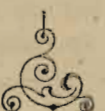
Læsestof,

det bringer ind penge at fylde det med avertissementer.

De fleste blade følger de averte-rendes gunst og gavn mere end læsernes, og saaledes beriger sig selv med penge.

“Pacific Herald”
 Søger sine læsers gunst og gavn og haaber at berige dem med usfortrængelige skatte, som mül og rust ikke fordärver.

Send os en eller flere nye abonnenter

PACIFIC HEROLD
 Stanwood, Wash.

Parklandnyheder.

— Kvindeforeningen møder i Kirkeparken kl. 2 Onsdag Eftermiddag den 25de ds. Mrs. Widdbø er Vertinde.

— Her paa Parkland har man allerede begyndt med at gjøre Forbedelser til Luther College Bauds Modtagelse. Ifølge Bestemmelser skal den være her den 15de August.

— Hr. Nils Jøsen, en Forretningsmand fra Minneapolis, overbar Sy. nodemødet og S. ugerstevnet i Silvana og besøgte paa Tilbageveien Parkland. Han aflagde „Herald“ et venligt Besøg.

— Pastor D. Eger fra Los Angeles har denne Uge besøgt Benner her. Han besaa Akademiet, Barnehjemmet og Menighedens Skolehus og udtalte sig meget anerkjendende om alle disse Anstalter.

— Sangforeningen „Luren“ har sluttige Dveller i denne Tid for at forbedre sig paa bedste Maade til Sangerstevnet, som skal holdes i Tacoma fra 24de til 26de August. Dette bliver uden tvivl det sidste og bedste Stevne i Sangerforbundets Historie, og det er at haabe, at alle, som elsker norsk Sang og Musik, vil understøtte dette værdige Foretagende.

— „The Direct Primary League“, som blev organiseret her den 4de Juli, holdt Møde i Gymnasiklokalet Onsdags Aften og antog Konstitution og valgte Embedsmænd. Hensigten med Foreningen er, uanset Partiforbindelser, at arbejde for, at en saakaldt „Direct Primary Law“ bliver antaget af næste Legislatur og saaledes give tilbage til Folket den Magt, som „rings“ og andre politiske Kombinationer har tiltaget sig.

— Akademiets nye Katalog er nu færdig. Den indeholder fuldstændige Oplysninger angaaende Skolens Kursus, Afgifter med mere, og er udstyret med 10 meget vakre Billeder af Skolen og dens Omgivelser. Blandt andet indeholder den ogsaa et særdeles godt Billede af sidste Skoleaars „basket ball team“, som spillede aldeles Mester i den intercholastiske „basket ball“ Liga paa Kysten, idet den vandt hver eneste af de 8 „games“, i hvilken det tog del. Katalogen kan faaes frit ved at tilskrive Skolens Bestyrer, Prof. N. J. Hong.

Vor Trykkeri-Formand, Hr. Sare, havde forrige Uge Besøg af sin Søn, Harry Sare, og sin Datter, Frue H. M. Stub fra Seattle. Hr. Sare, jr., har faaet et meget fordelagtigt Indtryk af Forholdene herude og vil rimeligvis med Tiden begynde en eller anden Forretning her paa Kysten.

Til Barnehjemmet i Parkland.

Miss M. Waltha, 1.00; Miss Helleson, 2.00; Mr. Mathias Knussen, 5.00; Mr. og Mrs. Bekkum, 2.00; Gunhild Flakav, 0.50; Didrikson, en Pakke Klæder.

Hjertelig Tak! Mrs. T. Larsen.

Til Indremissionen.

Halvdelen af Offeret ved Kirkeindvielsen paa Camano, Tjernagels Kald.....\$38.05
Konfirmationsoffer i Stanwood,
Tjernagels Kald..... 58.35
Gave fra Mrs. H. P. Frostad
Tjernagels Kald..... 2.50
Gave fra M. K. Sandvit,
Tjernagels Kald..... 2.50
\$101.40

Ved Past. D. J. Ordal, Konfirmationsoffer i Immanuel's Menighed, Lawrence..... \$25.25
N. J. Hong, kasserer.

Tacoma.

Vor Frelsers evang. luth. kirke af den norske synode, hjørnet af 17de og So. J. Sts., So. K. St. sporvogn. Gudstjeneste hver søndag formiddag kl. 11 og aften kl. 8. Søndags skole kl. 9:30 form.

Ove J. H. Preus, pastor
1701 So. J. St. Tel.: bla d 8542

Indbydelse!

Naar De er i Everett, da gjør vor bekvemme Butik til Deres Hovedkvarter.

—Stort Lager af—

Herreflæder og
Udstyrsartikler,

—samt—

Gutteleklæder fra 3 Mar til 19 Mar gamle.

Rigt Udvalg af Tøier altid paa Lager
Tilfredshed er vor Garanti.

Enger & Jesdahl,

1618 Hewitt Ave., = Everett, Wash

Attend The Pacific Lutheran Academy and Business College

Fall term begins Oct. 2nd, 1906.

The school offers the following courses:

1. The Preparatory Course (2 years) corresponding to the 6th, 7th and 8th grades of the public school. Young men and women whose early education was neglected, through their own fault or that of others, will find this course just what they need.

(2). THE NORMAL COURSE, requiring from two to three years, and embracing all branches required for a first grade certificate. Nearly all our graduates are successful teachers, drawing good salaries.

(3). THE COLLEGE PREPARATORY COURSE, requiring from three to four years, and embracing all branches required for entering any first class college or school of science.

(4). THE COMMERCIAL COURSE, usually requiring one year, embracing Arithmetic, Bookkeeping, Commercial Law, Penmanship and other branches necessary for a commercial education. A large number of the graduates from this course hold important and well paid positions.

(5). THE SHORTHAND AND TYPEWRITING COURSE, usually requiring one year, and embracing Shorthand (Pitmanic), Typewriting, Spelling, Grammar, Composition and Correspondence.

(6). THE MUSIC COURSES, requiring from two to five years. Provision has been made for furnishing high grade instruction at very moderate cost.

We cannot tell you all about our advantages here. Write for our new catalogue, NOW, TO-DAY!

Address:

N. J. HONG, Principal

Parkland, Wash.